

2C na dan dobiva
"GLAS NA
PO POŠTI NARAVNOS
(izvenredni sobotni, nedeljni in
CITAJTE, KAR VAS ZA

GLAS NARODA

List slovenskih delavcev v Ameriki.

Registered as Second Class Matter September 25th 1940 at the Post Office at New York, N. Y., under Act of Congress of March 3rd, 1879.

Give Now
NEW YORK National WAR FUND
For Our Own
For Our Allies

No. 194 — Štev. 194 — VOLUME LIII — LETNIK LIII

NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 5, 1945 — PETEK, 5. OKTOBRA, 1945

Tel. CHelsea 3-1242

Naj se ZAČRTA POT za MIROVNA POGAJANJA

Avstralski vnanji minister H. V. Evatt je predlagal, da je sklicana konferenca Združenih držav, Anglije in Rusije, da sestavi dnevni red za mirovna pogajanja, na katerih naj bodo zastopane vse države, ki so pomagale premagati države osi — Evatt pravi, da je zaradi neuspešne zaključka konference sveta petih vnanjih ministrov potrebno, da ministri dosežejo kak sporazum, na čegar podlagi je mogoče pričeti prav spočetka ter bo mogoče sestaviti mirovne pogodbe na pogajanjih, na katerih naj bodo zastopane vse države, ki so se borile proti državam osi.

"Nikdo ni proti temu," je rekel avstralski vnanji minister Evatt, "da Združene države, Anglija in Rusija v tem prevzamejo vodstvo. — Rekel pa je, da je konferenca v Londonu dokazala, da je neobhodno potrebno, da so pri sestavi mirovnih pogodb vdeležene vse države, ki so bile v vojni.

"Vselej pomoči, ki so jo dale te države v vojni in vsled dolžnosti, ki jih bodo po svoji vojaški moči sprejele, so opravile, da stavijo svoje pogoje za mirovne pogodbe," je rekel Evatt na časnikarski konferenci.

Evatt je zahteval, da je potrebno, da so angleški domini vključeni pri sestavi mirovnih pogodb. In še posebno je poudaril, da naj bo pri tem zastopana tudi Indija.

Vsekakor pa je bilo mirno razmišljanje nad konferenco petih ministrov nekoliko razjasnjeno, kajti vsi vnanji ministri so izrazili upanje, da bodo prihodnje konference dosegle zaželjene uspehe. Odhajajoči ministri so povedali svoje mnenje, da je konferenca, ki sicer ni dosegla nobenega uspeha, pokazala graditeljem povojnega sveta prepade, ki jih morajo premagati.

Ker je bila konferenca končana vsled ruske zahteve, da sta Francija in Kitajska izključeni iz razgovorov o mirovnih pogodbah z balkanskimi državami, je jasno, v katerem oziru se mnenje Rusije razlikuje od mnenja zapadnih držav.

Iz uradnih poročil iz Lancaster House in iz drugih poročil je mogoče o izidu konference posneti naslednje:

Italijanske kolonije: Ameriški načrt za mednarodno varnost nad kolonijami z določenim rokom za njihovo neodvisnost je bil prepuščen namestnikom vnanjih ministrov za nadaljnje poslovanje. Na konferenci ni bil vložen noben sporazum.

Italijanska vojna odškodnina: Rusija zahteva 600.000.000 dolarjev; Francija je zahtevala primerno višjo; Združene države in Anglija sta nasprotovale vsaki vojni odškodnini.

Jugoslovanski - italijanski meji: Namestniki vnanjih ministrov so prejeli navodila, da pripravijo poročilo za zemljepisno mejo in za mednarodno upravo Trsta. Bodoča oblast nad Trstom je še vedno sporna.

Grška: Rusija ne odobrava sedanja grške vlade; o grških zadevah niso razpravljali in niso slišali italijanskega mnenja.

Finska: Dosežen je bil sporazum glede sestave mirovne pogodbe; toda Anglija je stavila zahtevo glede razorožitve, čemur je Rusija nasprotovala.

Romunski: Še vedno je sporno glede meje in razorožitve. Amerika in Anglija zahtevata, da so meje določene v mirovni pogodbi; Rusija pa hoče dolo-

OSTRE ODREDBE GEN. MacARTHURJA

General Douglas MacArthur je zelo drastičnem povelju ukazal japonski vladi, da prekliče vse postave, ki omejujejo svobodo misli, svobodo zborovanj, vere in govora; da osvobodi vse politične ječnike in da odsluži ministra za notranje zadeve Iwano Jamazaki, kakor tudi vsa tujna, državno in okrajno policijo, ki je zatirala svoboščine v deželi.

MacArthur je v svojem povelju, vsebujočem pet strani, ukazal, da morajo biti politični ječniki, ki jih je okoli 3000, izpuščeni do 10. oktobra. V svojem povelju tudi pravi, da so vsi uradniki cesarske vlade osebno odgovorni za izpolnitev njegovih zahtev. MacArthurju morajo poročati o tem, kaj so storili, do 15. oktobra.

Čiti samo one meje, ki so v pogodbi premenjene.

Bolgarska: Isto kakor z Rumunsko.

Madžarska: Niso razpravljali. Zaradi Madžarske je Molotov zahteval, da sta Francija in Kitajska izključeni od razprav na konferenci, vsled česar so bile razveljavljene vse pridobitve glede Italije in balkanskih držav. Molotov je zahteval, da so mnenja francoskega in kitajskega vnanjega ministra izpuščena iz uradnega zapisnika konference. Ker je na konferenci veljaven vsak z vključek samo, če vsi ministri glasujejo zanj, ni bil sestavljen zapisnik konference, ker so bili vsi ministri proti sovjetskemu vnanjemu komisarju.

GEN. EISENHOWER SE BO VRNIL

General Dwight D. Eisenhower se bo vrnil v Združene države okoli 21. oktobra ter bo mesto generala George C. Marshall prevzel mesto šefa generalnega štaba ameriške armade. Ko se bo general Eisenhower vrnil, bo vzel s seboj potujočega diplomata in poslanika Roberta Murphyja, ki je bil Eisenhowerjev politični svetovalec že od časa kampanje v severni Afriki.

Poročilo iz istega vira naznanja, da bo Eisenhower naslednik kot vojaški guvernir Nemčije generala Joseph T. McNarney.

Kupite en "extra" Victory Bond ta teden!

MORNARICA PREVZELA PETROLEJSKE NAPRAVE

Predsednik Truman je sinoči odredil, da mornariški urad prevzame lastnino 26 petrolejskih družb v 15 državah v namenu, da služba, v kateri je 37.000 delavcev, ne bi škodovala vojaškim in civilnim zaloznam.

Predsednik je bil primoran k temu koraku, ker so družbe

Laval pred sodniki

Včeraj se je pričela pred najvišjim sodiščem v Parizu obravnava proti Pierre Lavalu, ki je obtožen, da je izdal v sodelovanju s sovražnikom. — Laval je nastopil zelo samozavestno in rekel, da trpi za svojo domovino.

Najvišjemu sodišču v Parizu predseduje sodnik Pierre Mongibeaux, ki je predsedoval tudi obravnavi proti maršalu Petainu, ki je bil obsojen na smrt, pa je general de Gaulle premenil obsodbo na dosmrtno ječo.

Sodišče je Lavalu postavilo zagovornika, toda je odklonil. Laval je bil zelo razburjen in je zakričal: "Obsodite me na mesto; bomo saj videli vaše namene bolj jasno!"

Sodnik Mongibeaux je bil v neprestanem besednem dvoboju z Lavalom kar pet ur, nakar je ukazal Lavalu odpeljati iz sodniške dvorane.

Vseh pet ur je Laval motil obravnavo z glasnimi vzkliki in prvi dan obravnave ni bilo dovršenega drugega, kot da je bila proti njemu prebrana obtožnica vpričo treh sodnikov in 24 porotnikov.

Laval je po poklicnem odvetniku in zelo spretni. Pogosto se zelo razburi in prične naravnost kričati. Presedujoči sodnik Mongibeaux pa tega ni mogel trpeti in je ukazal Lavalu odvesti iz dvorane, rekoč: "Odvedite obtoženca!"

Z NEMCI JE TREBA POSTOPATI TRDO

Novi načelnik vojaške vlade v Berlinu polkovnik Fr. Howley je odkrito povedal, kak je razlika med onimi, ki zahtevajo z Nemčijo oster, in med onimi, ki zahtevajo mehek mir. Howley je na časnikarski konferenci rekel, da v Nemčijo prihaja vedno mnogo Amerikancev, ki nikdar niso videli kake bitke. In ravno ti Američani zahtevajo, da je treba z Nemci postopati "človeško" in z Nemčijo skleniti gentlemenški mir.

"Ne mislim, da smo prišli tukaj, da bi segali v roke s temi ljudmi," je rekel polkovnik Howley. "Ko sem prišel sem, mi je moj poveljnik rekel, da bomo postopali s premaganim narodom in da je z njimi treba ravnati drugače, kot pa s Francozi. Nikdo mi ni rekel, da naj napravim kaj drugega."

Howley je povedal, da njegovi

Laval je sedel na istem stolu, kot maršal Petain, ko se je moral zagovarjati zaradi sodelovanja s sovražnikom. Laval je molčal samo, ko je bila brana proti njemu obdolžnica. Nato pa je pogosto glasno prekinil javnega obtožitelja Andre Morneta, ki je zastopal obtožnico tudi proti Petainu.

Laval je rekel, da so bili maršal Petain in drugi mnogo bolj odgovorni za premirje z Nemčijo, kot pa on. Priznal je tudi, da je bil prepričan, da je bila Anglija poražena in da je tudi vsak drugi Francoz bil tega prepričan.

"Toda motil sem se," je rekel. "In to ni bila moja krivda."

Na zatrdilo sodnika Mongibeauxa, da si je tekom vchievke vlade nagrabil veliko bogastvo, je Laval zakričal: "To je nesramna laž!"

Ko je bil Laval odpeljan iz sodniške dvorane, je predsedujoči sodnik Mongibeaux naznanil, da se bo prihodnji dan obravnava nadaljevala, toda brez Lavalu.

REGISTRACIJA

V mestu New Yorku je registracija volivcev od ponedeljka, 8. OKTOBRA DO SOBOTE, 13. OKTOBRA. — Ako nameravate voliti, ne pozabite se registrirati.

Va skupina častnikov vsak dan dobi 10 minut poročila o nemških grozodejstvih.

PREDSEDNIK PROTI UPORABI B O M B E

Predsednik Truman je v posebni poslanici na kongres objavil resno svarilo glede atomske bombe ter rekel, da bomba, če je v rokah nevednih ali zlobnih ljudi, more povzročiti neizmerno škodo nad človeštvom ter je priporočal, da kongres postavi posebno komisijo za atomsko silo ter naj doloži, v kak namen bi bilo mogoče atomsko silo porabljati v prid človeštvu.

V senatu, kakor v poslanski zbornici, so bile takoj sprejete predloge v soglasju s predsednikovim priporočilom.

Predsednik v svoji poslanici izraža upanje, da bodo svetovne države sprejele postave, po kateri bodo atomske bombe prepovedane kot vojno orožje; njihovo silo pa bo uporabljalo človeštvo v svoj prid. Predsednik pravi, da se bo v tem oziru najprej posvetoval z angleško in kanadsko vlado, pozneje pa še z ostalimi vlada-mi sveta.

Počasno postopanje proti vojnim zločincem

Dr. Živković je rekel, da je komisija sestavila seznam okoli 7000 vojnih zločincev in v kratkem bodo prinešeni dokazi še za več drugih.

"Od prvega dneva osiškega vpada pa do popolne osvoboditve v maju je umrlo 1.685.000 ljudi — 25 odstotkov na bojiščih, ostali pa vsled vojnih zločinov," je rekel dr. Živković.

320.000 ljudi je bilo interniranih in so bili porabljeni kot suženski delavci v Nemčiji. — Nad 100.000 jih je bilo interniranih v Italiji v koncentracijskih taboriščih, 84.512 jih je bilo odpeljanih na prisilno delo, 131.250 ljudi je bilo poškodovanih in 41.394 odvdenih kot talci; jetniki in nedolžni ljudje so bili umorjeni.

Živković je rekel, da je imela Jugoslavija pred vojno 70 tisoč židov. "Do sedaj jih je bilo najdenih živih komaj 5000 do 6000. Poročila pravijo, da jih je bilo v smrtnih taboriščih pobitih 50.000 jugoslovanskih židov," je rekel Živković.

Živković se je pritožil, da so izdajalec pred osvoboditvijo Jugoslavije pobegnili v Italijo ali v Avstrijo.

"Bastianini, ki je osebno odgovoren za mnogo zločinov v Dalmaciji," je rekel Živković, "je sedaj v Švici in ko je jugoslovanska vlada zahtevala, da ji je izročen, je švicarska vlada zahtevala dokaze proti njemu. Poslan je bil zapisnik komisije za vojne zločince, toda Bastianini se vedno ni bil izročen."

Živković je rekel, da ni zna-

no, kje je sedaj general Draža Mihajlović. "Ni bil zaznamovan kot vojni zločinec," je rekel Živković, "z izdajalec domovine pa se postopa drugače."

Kralj Peter je v Londonu slednjič priznal, da se mu ni posrečilo pridobiti Združenih držav in Anglije, da bi mu pomagali zasesti jugoslovanski prestol. Rekel je, da je prosil državnega tajnika Brynasa in angleškega vnanjega ministra Bevana, da skušata preložiti splošne volitve v Jugoslaviji saj do spomladi, v tem času pa naj bi bila v Jugoslavijo poslana vojaška misija, ki naj bi poročala o razmerah v deželi.

"Pa nisem prejel nobenega odgovora," je rekel kralj Peter.

Dalje se je Peter tudi pritožil: "Tekom zadnjih treh tednov sem tudi predlagal, da naj pet vnanjih ministrov razpravi o notranjih zadevah Jugoslavije. Pa so mi odgovorili, da ta zadeva ni na njihovem dnevnem redu, ki je bil odgovorjen v Potsdamu."

Bridko se je pritožil, ker takoj na prvem sestanku vnanji ministri niso razpravljali o tem, da bi bil narodom, ki so se borili, dodeljen pravični mir. Peter je rekel, da je bil njegov namen postaviti ustavno kaljevino — slično angleški — in pravi, da je prepričan, da bi se vrnil na prestol, ako

NEW YORK
NATIONAL
WAR FUND

bi bile volitve svobodne in demokratske.

"Toda volitve to jesen ne bodo pravične," je rekel Peter. "Demokratske stranke v deželi ne bodo volile in volitve ne morejo biti pravične, ako ni opozicije."

Dalje je rekel, da ne bo nikdar priznal nobene vlade, kateri bo stal na čelu maršal Tito, ako bodo volitve potrdile njegovo vlado, zanikal pa je poročila, da namerava postaviti zamejno vlado proti maršalu Titu.

Vesti iz držav naših južnih sosedov

Proslava praznika Neodvisnosti v Združenih državah Mehike. — Volitve v Cordoba.

Mexico Ciudad, Mexico, 2. oktobra. — V vsestranski radosti in veselju, so državljani Združenih držav Mehike proslavili dne 22. septembra narodni praznik proglašenja Neodvisnosti. To veselje so skoraj vsi državljani srečno preživeli, kajti med njimi je bilo le primeroma majhno število onih, kateri so radi vsestranske proslave morali ostaviti svoje življenje.

Na neki zasebni ulici, oziroma ulici, ki je le par milj dolga, in kjer so same stanovanjske hiše, obstalo je letos radi slavnosti in veselja le pet rodbinskih avtomobilov, kateri so najbrže nehote, pozno v noči zavozili v drevesa, katere tekom dneva nudijo hladno senco ljudem, ki se tam sprehajajo ob večerih. Nekoliko avtomobilov je po noči tudi zavozilo in se razbilo ob stebrih uličnih električnih svetilk, in naslednjega dne je le tuintam kak strel iz revolverjev naznanjal šetalec, da je praznik Neodvisnosti za leto dni končan.

Predsednik Avila Camacho, je ostavil predsedniško palačo, kjer se je tekom dneva vršil lep sprejem zastopnikov inozemstva v proslavo 135 letnice proglašenja Neodvisnosti od še vedno nazadnjaške Španске, ter odšel v zgodovinsko palačo, imenovano Dolores Hidalgo, v kateri se je pričela revolucija proti nazadnjaštvu in zatiranju domačega prebivalstva. Tam je zvonil s zgodovinskim zvonom, kateri je pred 135 leti pozvilj vse prebivalstvo prekrasne prestolnice in okoličanstva na upor. Vabilu tega zvona se je vse prebivalstvo odzvalo leta 1810. Tamkaj je sedanjí predsednik obiskal rojstne kraje in prostore takozvanih očetov revolucije, in tamkaj ga je prebivalstvo republike proglasilo "priljubljenim sinom Dolores Hidalgo".

Letošnji praznik proglašenja Neodvisnosti je v Mexico Ciudad "praznik vseh praznikov" za 73 oseb, kajti ti ljudje so dobili loterijske dobičke v skupnem znesku 75 milijonov mehiških dolarjev. Vsi vslužbenci mestne arene sportov, ali Coliseo, so plačali po pet do 190 dolarjev vsaki za svoje loterijske listke, in vsaki je dobil od 25.000 do 950.000 dolarjev dobička. Nek srečni igralci, ki inace izposoju-

je blazine ljudem, ki morajo inace sedeti na trdih klopih v Kolizeju, je v svojem veselju pometal svoje preostale blazine na vesele gledalce, ki so sedeli na klopih arene, in potem je v svoji radosti podal — ostavko.

Medtem, ko so mehiški državljani proslavljali praznik proglašenja Neodvisnosti od svojih srednjeveških tlačiteljev, so španjolski, tukaj živeči republikanci, marljivo delovali na to, da pridobe po vseh državah Združenih držav Mehikanskim čim večje število pristavev za špansko ljudsko vlado v Mehiki, oziroma za bodočo vlado v Madridu. Dasiravno vse prebivalstvo južnih ameriških republik deluje za to, da se prekine diplomatske razmere z fašistom Francisco Franco, se zaželeni vspehi do sedaj še niso vresničili. Toda bodoči španski minister inostranih del, Fernando de los Rios, je brzojavnim putem pozval "Veliko Petorico", katere zastopniki še vedno zborujejo v Londonu, naj skrbje za to, da se za vedno odstrani vodjo španskih fašistov iz Španске. Slične brzojavke so poslali tudi španskemu prebivalstvu v vseh okrožjih Španске.

Tekom oktobra se bodo tukaj vršilo zasedanja španskega parlamenta v izgonu, in tem povodom je pričakovati mnogo važnih dogodkov in vesti o svetovni zvezi fašistov.

Cordoba, drž. Vera Cruz, Mehiko, 2. okt. — Nedavno izvoljeni župan tukajšnjega mesta, je v velikih neprilikah. Tekom volitvene kampanje je namreč svojim volilecem obljubil nekoliko preveč — obljub. Tako je, na primer, obljubil vsem učiteljem v njegovem okraju izdatno povečanje plače. Potem je bil izvoljen. Toda, ko je postal pravi župan tukajšnjega mesta, je pronašel, da v mestni blagajni ni dovolj denarja za zvižanje plače učiteljem in učiteljicam, kakor jim je tekom kampanje obljubil. Ko so učitelji in učiteljice izvedeli o finančnem položaju mesta, so takoj pričeli — štrajkati.

Toda novi župan je pošten človek in je takoj podal — ostavko.

"La Prensa"

"Glas Naroda"

(VOICE OF THE PEOPLE)

Owned and Published by Slovene Publishing Company, (A Corporation)
Frank Sakser, President; Ignace Hudec, Treasurer; Joseph Lupsha, Sec.
Place of business of the corporation and addresses of above officers:
216 WEST 18th STREET, NEW YORK 11, N. Y.

52nd YEAR

"Glas Naroda" is issued every day except Saturdays, Sundays
and Holidays.

Subscription Yearly \$7. Advertisement on Agreement.

ZA CELO LETO VELJA LIST ZA ZDRUŽENE DRŽAVE IN KANADO:
\$7.—; ZA POL LETA — \$3.50; ZA ČETRT LETA \$2.—.

ZA JUGOSLAVIJO — \$3.— LETNO; \$4.— ZA POL LETA

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izvenredno soboto, nedeljo in praznikov.
"GLAS NARODA," 216 WEST 18th STREET, NEW YORK 11, N. Y.
Telephone: CHelsea 3-1943

Današnja Palestina

Površje Palestine meri 10,429 štirinajstih milj, oziroma nekoliko toliko, kakor ono Nizozemske, in glasom poročil o tamošnjem ljudskem štetju, ima le 11,600,000 prebivalcev. Leta 1919 je živelo tamkaj 55,000 židov, toda vsled priseljevanja in radi vsestranskega preganjanja židov v Evropi, naraslo je to prebivalstvo židovskega plemena tako, da šteje sedaj nekaj nad 600,000 oseb.

Večina, ki žive v imenovani deželi, so oni, ki so tamkaj našli svoje zavetišče pred nacističnim preganjanjem, kajti od leta 1935 nadalje, ko je nemško in mednarodno podjetništvo postavilo Hitlerja na čelo nemške vlade, pribežalo je v Palestino nad 305,000 židov.

Nov, sa zgodovina, ki je stara komaj nekaj nad 5000 let, je polna razvoja raznih ver, katere so se razvile iz babilonske in drugih sličnih veroizpovedi in naziranj, dala Palestini tudi ime "Sveta Dežela", kajti od tam so se omenjeni in različno prikrojeni nazorji razširili skoraj po vsej zemlji, kajti nihče ne zamore trdit, da niso dobri in koristni za vse človeštvo.

Toda zgoraj omenjena zgodovina Palestine, ki je itak utrjena skoraj v vseh deželah sveta, za sedaj ni tako pomembna, kakor sedanji gnetni razvoj tamošnjega prebivalstva, oziroma razmere, katere je ustvarilo to prebivalstvo Palestine tekom sedanjih burnih časov. Medtem, ko pravoverni židovi morda še današnji prihajajo z svojimi pritožbami k znanemu "obzidju pritožb" v Jeruzalemu, živi tamkaj na desetisoče ljudi novejših generacij, kateri so spremenili Palestino v kar najboljše družabno in gospodarsko deželo, kajti ti ljudje so posvetili svoje znanje in poznavanje okoliščin, v katerih mora živeti sedanje človeštvo, — ne le starodavnim doktrinom, temveč preinačenju dejanskih razmer, v katerih mora vse človeštvo dandanašnji živeti.

V sedanjem svetu vsestranskega mukotrpnega življenja, svetovnega razdejanja in svetovne mednarodne zmedenosti, zavladale so v Palestini tako izborne domače razmere, da zamorejo v mnogih ozirih služiti uzorom bodočemu svetu.

V oni isti deželi, kjer se je v starodavni dobi prerovalo, da "siromaki naj bodo vedno med nami", je bilo siromaštvo sedaj popolnoma odpravljeno, kajti tamkaj je sedanje prebivalstvo poskrbelo za to, da vsi prebivalci žive gnetno, enako, da so preskrbljeni za slučaj bolezni in nezgode, in da vlada med njimi vsestransko zadovoljstvo. Tamkaj je zavladovalo popolno gospodarsko ravnotežje in enakost porazdelitve pridelkov in dohodkov, katero se ne ozira na teološke in socialne omejitve in meje.

Baš to dejstvo pa ni po volji fašističnim podreptnikom strank vesoljnega nazadnjaštva in srednjeveštva, tako da skušajo v svoji brezmožganski "pameti" po načinih temnega srednjeveštva vničiti vse kar si je človeštvo vseh narodov priborilo tekom druge svetovne vojne.

Glasom najnovjših poročil, ki prihajajo iz Evrope, se namerava vlada "Njegovega Velikanstva" angleškega kralja, George Guelpha, znebiti fašističnih polkovnikov ubegle poljske "vlade" v Londonu zajedno z 100,000 vojakov ubegle fašistične poljske vojske, na ta način, da jih pošlje — v Palestino z nalogom, da tamkaj prevzamejo v svojo "absolutno kontrolo" upravo vse dežele.

In iz Palestine se sedaj javlja, da je tamkaj nastalo javno vprašanje: "Ali je v Palestini dovolj prostora za vojsko ubegle poljske fašistične vlade, čemu je nadaljno priseljevanje v deželo zabranjeno po angleških oblastih? In kako je mogoče, da zamore priti v deželo kljub zabrani od strani angleške vlade, kar na desetisoče vojakov ubegle poljske fašistične "vlade"?"

Omenjena poljska vojska, ki šteje 100,000 mož, je vse, kar je še ostalo od vseh fašističnih vojsk v Evropi. Ta, po Angliji podpirana fašistična vojska, je bila prvotno namenjena vzporediti v svobodni Poljski republiki, protirevoluciji, in tamkaj vzpostaviti poljske fašistične in fevdalne "barone", katerih zemljišča so sedaj pravično porazdeljena med poljske kmete, ki sedaj marljivo obdelujejo ta zemljišča v svojo in narodovo korist.

Vlada svobodne Poljske, je trdno zaprla vrata, tako da ubegli poljski fašisti in njihovi polkovniki ne bodo nikdar več prišli v osvobodeno Poljsko, dočim so poljski vojaki, ki so sedaj oblečeni v fašistične obleke, vedno dobrodošli, ako se vrnejo v svojo domovino in pomagajo pri popravah in delu, ki je tako potrebno v njihovi domovini.

Vsa pota, katera bi vodila na Poljskem do knke protirevolucije po željah Anglije, so sedaj za vedno zaprta. Angleški imperijalizem je na Poljskem ravno tako onemogočen, kakor slovenski fašizem pod vodstvom proslulega "vladike" in fašističnega izdajalca svojega naroda, — Rožmana.

Kanada, Avstralija, Nova Zelandia in Južna Afrika, kamor je Anglija nameravala poslati vojaštvo poljske ubegle

Volitve v Jugoslaviji nekdanj in danes

(LJBLJANA, 11. julija.) — "Ljudska Pravica", glasilo komunistične partije Slovenije, piše sledeče o volitvah v Jugoslaviji: —

Volitve v stari Jugoslaviji so bile v zasmeh demokraciji. Velesrbska finančna klika in druga gospoda raznih jugoslovanskih narodov se niti trudila ni, da bi temu važnemu državniskemu pravilu dala vsaj na zunaj demokratičen videz. Ves državni uradniški in orožniški aparat je bil ob volitvah na nogah, da zagotovi izvolitev vladnih kandidatov. Kako pa so se postavljali kandidati? Za zaprtimi durmi po ministrskih kabinetih in advokatskih pisarnah, ljudstvo jih največkrat še poznalo ni!

Znamenite so postale in že prešle v narodni pregovor obljube kandidatov pred volitvami. Obetali so vodovode izsušenim kraškim pokrajinam, železnice goratim gozdnim predelom, ceste zapuščenim vasem, pozabljenim od vseh. Obetali so, da se bodo do zadnjega dihljaja borili za kmečke in delavske pravice. Ko pa so bili izvoljeni, jih volilci niso videli več — odšli so v skupščino, vlekli visoko poslansko plačo — to je bilo glavno — od obljub pa je bila izpolnjena le drobtinica ali pravnič. To se je ponavljalo iz dobe v dobo. Če pa je goljufano in zgarano ljudstvo, naveličano sleparij, kljub terorju in javnemu glasovanju, kljub premetenim volilnim sistemom vendarle izreklo besedo, tedaj so na voličih zastopniki vladnih list in sreski načelniki, "popravili" izid volitev tako, da je kandidat, ki je užival naklonjenost, dobil vedno svojo "veščino".

Ljudske množice so bile odrinjene od oblasti, mogočnejše protiljudske stranke so jih zapeljevale in hujskale sloj proti sloju, narod proti narodu, le da so se jim odbržale na tilniku. Izmenjavale so se na oblasti in prikritu, množica pa je bila samo sredstvo politike protiljudskih mogočnikov, ki so jo slepili, in če to ni pomagalo, krotili z žandarskimi puškimi kopiti.

Uradnike so odpuščali iz službe, delavce je letel na cesto brez sredstev, kmet ni dobil ne posojila ne odveze, če ni volil po volji mogočnikov. Korupcija in izkoriščanje, podkupovanje, preganjanje, zapiranje v ječe, ubijanje najboljših narodnih sinov, teror in nasilje so bili vsakdanja stvar. Oblast ni bila ljudstvu odgovorna, niti jo je ljudstvo smelo kritizirati ali kontrolirati, vsak poizkus odpora in javnega nastopa zoper krivice je bil v kali zadržan.

Razumljiv je ves bes reakcionarne gospode doma in v inozemstvu, ko so končno narodi Jugoslavije, zapuščeni in izdani od vseh svojih nekdanjih "voditeljev" sami prišli za orožje, se osvobajali in pri-

fašistične "vlade", da se te zalege iznebi, teh izrodov ne marajo, in tako bode Anglija poslala ta izmeček evropskih narodov — v Palestino, da z njih pomočjo takaj vniči vse družabne, gospodarske in politične naprave one demokracije, katera je nastala po vsem svetu tekom druge svetovne vojne.

NOVI GROBOVI V CLEVELANDU JENNIE ARKO

Cleveland, O.—Po daljši bolezni je 27. sept. preminila dobro poznana Jennie Arko, rojena Champa. Prihodnjo soboto bi bila stara 64 let. Tukaj zapuška žalujočega soproga Franka st., in sedem otrok: Mrs. Jennie Prijatelj, Mrs. Marie Lunka, Frances, Frank ml., Louis, Pfc. Anthony v Fort Belvoir, Va. in MM 2/c Joseph v Nemčiji, brata Frank Champa, dve sestr. Mrs. Mary Levstik in Mrs. Emma Fur-

čeli sami graditi svojo oblast. Široke množice narodov Jugoslavije, ki so bile v prejšnjih časih samo predmet izkoriščanja in neodgovornih političnih spekulacij, prav te so pokazale svojo visoko narodno in državljansko zavest, višjo od zavesti nekdanjih oblastnikov. Med ogromnimi napori boja proti okupatorju so pričele graditi svojo oblast od spodaj navzgor, iz ljudstva, zgradile so svoje močno politično gibanje, podrle vse zapreke, ki so prej umetno ločevale narode Jugoslavije med seboj, zajele so vse sloje, postavile so si svojo oblast.

Pri nas je ljudstvo povsod tam, kjer že za časa osvobodilne borbe niso volili narodno osvobodilnih odborov, priznavalo odbore Osvobodilne fronte, to je odbore političnega gibanja, ki je združevalo ljudske množice v borbi proti okupatorju in domačim izdajalcem, kot svojo oblast. To je bil dokaz zaupanja množic v svojo borbena organizacijo, ki je s svojim programom in svojo aktivnostjo izpolnjevala težnje svobodoljubnega ljudstva.

Povsod na osvobojenih in po naši vojski kontroliranih ozemljih pa je prišlo do volitev narodno osvobodilnih odborov organov narodne oblasti. Vse te organe je izvolilo ljudstvo in so izraz resnične ljudske demokracije. Volitve same, ki jih je ljudstvu omogočila in priborila prava ljudska organizacija Osvobodilne fronte, so prve po bistvu demokratične volitve, ki jih je naš narod doživel v svoji zgodovini. Volitve izvajajo komisije ki so imenovane na predlog organizacij Osvobodilne fronte; kandidatne liste, ki so se nekoč kovalle skrito pred ljudskimi očmi, predlagajo danes organizacije Osvobodilne fronte in jih ljudstvo podrobno pretresa na volilnih sestankih. Vsak volilec ima na teh sestankih pravico, da še dodatno predlaga kandidata, za katerega smatra da bo pošteno vodil javne posle. Upravičena in zdrava ljudska kritika se na predvolilnih sestankih lahko in celo mora uveljaviti, že tu je sito, ki prepušča le res vredne ljudi kot kandidate na volitve.

Kdo ima pravo voliti in biti voljen? Najširše ljudske množice, tudi m ladina in žene, ki so bile vedno zapostavljene in udeležene v oblasti in njeni izgradnji! Vojska, ki je bila v stari Jugoslaviji odrgan od vsega političnega dogajanja, ima prav tako volilno pravico. Izločeni so le narodni škodljivci in ljudje brez časti, ki jih je ljudsko sodišče odsodilo na izgubo državljanških pravic. Ljudstvo samo

kontrolira volilne imenike, da se ne vredni ne vtihotapijo in si prilastijo te častne državljanske dolžnosti.

Volitve so tajne, kar je zopet potrditev resnične ljudske demokracije. Pred očmi predstavljenih je moral nekoč uradnik glasno izgovoriti ime kandidata, ki ga je izbral; potrebna je bila velika moralna sila, da si izrekel svojo voljo proti vladnemu kandidatu ne glede na posledice. In posledice nikoli niso izostale. Tajno glasovanje pa omogoča slehernemu popolnoma svobodno odločanje, znak je moči in zdravlja osvobodilnega gibanja, ki se ne boji nasprotnikov, temveč je vsak trenutek pripravljen stopiti v odkrito borbo z njimi.

Volitve so tudi neposredne. To pomeni, da ljudstvo samo neposredno voli svoje predstavnike v najnižje oblastvene organe pa do najvišjih. Ti organi rastejo torej iz ljudstva in ljudstvo ima dejansko neposredno kontrolo nad njihovim delom. Kontrola višjih organov nad nižjimi — kontrola od zgoraj — samo utrjuje njihovo pravilno poslovanje in daje jamstvo za izvajanje prave ljudske demokracije.

Izvoljeni odborniki in odbori odgovarjajo ljudstvu za vse svoje delo. Volilci jih lako vsak čas odpokličejo, če svojega dela ne vršijo pravilno. To je zopet mogočnaga garancija, da se organi oblasti ne bodo izrodili, temveč da bodo vedno delali v skladu z interesi množic, ki so jih postavile na odgovorna mesta. Zbori vseh volilcev — to so tista najdemokratičnejša ustanova, pravi ljudski parlament, ki ima najvišjo avtoriteto, kjer prihaja do izraza konstruktivna ljudska kritika in kontrola.

Pristna ljudska demokracija preveva torej vso zgradbo naših narodne oblasti, vse postopke, ki vodijo do njene izgradnje. Vključenje vseh ljudskih množic v to oblast, ki bodo iz svojih vrst izbrale najboljše, da upravljajo z javnimi posli, nam daje sijajen izgled za bodočnost, ko si bodo jugoslovanski narodi v bratstvu in enakopravnosti zgradili dom kakršnega še niso imeli nikoli.

RAZGLEDNİK

J A V A

Glavoboli, z katerimi se mo-korist Anglije in kolonijalnih rajajo sedaj baviti evropske zapadne države bankrotne Evrope, postajajo danzadnem večji. Kakor znano imajo te države v Aziji in Afriki takozvane "kolonije", katere so ustanovile v svrhu izkoriščanja prebivalstva teh siloma zavzetih dežel.

K takim evropskim državam spada tudi Nizozemska, katera si je prisvojila zajedno z Anglijo vse velike in male otoke, ki so znani pod imenom Sunda. Med temi nizozemskimi otoki je v trgovskem in izkoriščevalnem pogledu najvažnejši otok Java. Ta otok so tekom sedaj dokončane druge svetovne vojne, zasedli Japanci. Ker so pa slednji tudi poraženi, pripravlja se sedaj nizozemska vlada, da zopet zasede ta otok, ki je dokaj večji, kakor vsa Nizozemska. Tamošnje domače prebivalstvo pa ne mara niti za Japonce, niti za Nizozemce, in tako so pričele sedaj prihajati iz Batavije in Surabaje, oziroma glavnih mest otoka Java, poročila, da se je tamkaj pričelo med domačim prebivalstvom splošno gibanje za neodvisnost, in da je prebivalstvo ustanovilo v to svrhu po vsem velikem otoku podtalne organizacije, katerih namen je — neodvisnost. Tozadevna agitacija je vsestranska, in vojaške oblasti zapadnih zveznikov za sedaj še niso sklenile na kak način bi bilo mogoče tamošnje milijone domačinov pridobiti za to, da bi bili še v nadalje pri volji nabavljati bogatstva za svoje nizozemske in angleške gospodarje. Poročila iz Batavije pa tudi poročajo, da se tamošnje prebivalstvo bore malo briga za eventualne tozadevne ukrepe evropskih držav, ki so "kolonijalne".

Prebivalstvo tamošnjih kolonij, uvažuje sicer takozvani "Atlantski Carter", toda pri vsem tem tudi dobro ve, da je ta "Carter" brez vsakega pomena, ker je bil skovan le v

Kupite en "extra" bond ta teden!

SLOVENSKA LIRA "AMERIŠKA"

V PESMARICI

so vključene sledeče

slovenske pesmi:

1. Podklnica — moški zbor s bariton samospevom
2. Poslavlje — moški zbor
3. Lahko noč — moški zbor
4. Otoki zvon — mešani zbor
5. Pomladnska — mešani zbor, s bariton samospevom
6. Lira II. — za solo speve, moški in mešani zbor
7. Lira III. — za mešani zbor
8. Atlantski odmor — za moški in ženski zbor, s bariton samospevom
9. Kantata iz psalma 126 — moški zbor
10. Roči — za samospeve, mešani zbor in spremljevanje glasovira
11. Psalm 29 — za samospeve, mešani zbor in spremljevanje glasovira ali orgel

CENA SAMO

50 centov

KOMAD

To so koncertne pesmi za moške in mešane zore, katere je uglašbil in v samozaložbi izdal MATEJ L. HOLMAR, organist in pevovodja pri sv. Vidu, Cleveland, Ohio, 1923.

Naročite to zbirko pri:

KNJIGARNI SLOVENIC PUBL.

COMPANY

216 West 18th Street

New York 11, N. Y.

SEDAJ LAHKO DOBITE

LASTNOROČNO PODPISANI KNJIGI

pisatelja Louis Adamič-a

ZA CENO \$2.50 ZA ZVEZEK

"Two Way Passage"

V tej knjigi, ki je sbrana pozornost vsega ameriškega naroda, da je pisatelj svet, kako bi bilo mogoče po sedanjih vojni pomagati evropskim narodom. Iz vseh evropskih držav, tudi iz Jugoslavije, so prišli naselenci v Ameriko in pomagali postaviti najbolj napredno in najbogatejšo državo na svetu. Sedaj je prišel čas, da Zdržene države pomagajo narodom, ki so jim pomagali do njihovega sijaja in moči. Pot na dve strani — kakor bi se mogli naslov knjige prestaviti iz angleščine — je jako zanimiva knjiga in je priporočamo vsakemu, ki razume angleško.

"What's Your Name"

"Človeški odgovori na vprašanje, ki se tiče sreče milijonov... Čitanje te knjige je bogato plačano." — Tako se je izrazil veliki ameriški dnevniki o tej knjigi.

Pri naročbi se poslužite naslednjega kupona

Pošiljam Money Order za \$..... za lastnoročno podpisano(1) knjigo(1):

Moje ime

St., ulica ali Box št.

Mesto in država

"Glas Naroda"

216 W. 18th STREET

NEW YORK 11, N. Y.

DR. D. S. DIBICH

(Govorim Slovensko)

45 Astor Place

Bible House

(4th Ave & 8th St.)

New York

Nasproti Wanamakerja

Telefoni:

V uradu: GRamercy 7-6946

Na domu: CHelsea 3-2316

Uradne ure: Dnevno od 10 — 1

Ob večerih 5 — 7

Give to the

NEW YORK

National

WAR FUND

Kratka Zgodba

Vstajenje pastirja Mrka

:: Spisal Jože Bon ::

Komaj nekaj dni starega so našli orožniki na železniški progi novorojenčka, zavitega v dve raztrgani in umazani cunj. Odnegli so ga na občinu, da ga izroče častiti občinski upravi. Koliko vika in kri-ka pa pohujšanja je bilo tiste dni v občinski hiši, kjer je vedrila in oblačila nesrečna J. R. Z. — Najdenček je kar naprej jokaj, lačen in prezebel, ne zavedajoč se zločina, ki ga je storila njegova mati, in ne zločina, ki so ga počenjali po-božni občinski moške nad njim, ki ni ničesar drugega zagrešil, kakor to, da si je upal pogledati na ta boji svet.

Po dolgem posvetovanju so mu možje našli botro v osebi stare žene, ki je že od nek-daj imela napako biti botra vsem najdenčkom v fari. Pri krstu je dobil ime Izidor, ka-sneje so mu pa ljudje sami od sebe nadeli ime Mrk. Men-da zato, ker je bil vedno sam vase zatopljen. Dva, tri dni po krstu je Izidor še javskal v občinski hiši, nakar se ga je usmili stara ženica, vdova brez otrok in ga sprejela k sebi.

Tri leta je bil Izidor pri njej. Ni mu bilo slabo. Dobra, revna žena je skrbela za ot-roka ko da bi bil njen. Na Iz-idorjevo nesrečo je dobra star-ka nenadoma umrla. Od tega dne naprej je začel Izidor spo-znavati ljudsko in oblastno zlobo. Občina ga je oddala ženski, katere mož je bil pijanec, ona sama se je pa pola-komnila sto dinarjev, ki jih je mesečno sprejemala od občine.

"Pojedel itak ne bo dosti, za pastirja bo pa kmalu do-ber", je dejala, ko ga je pri-veljala iz občine domov. In res pojedel ni dosti, ker mu dali so izginili iz vasi neznan niso, a s četrtem letom je po-stal že pastir. Krava "Liska" in telica "Muda" sta postali njegovi vsakidajni tovarišici. Tako je v pastirovanju pote-kalo njegovo življenje brez govorice o partizanih, je Iz-idor razvozljal uganke: nikjer drugje niso njegovi trije pri-jatelja, kakor pri partizanih! To veliko odkritje je skrbno skrival v svojem mladem srcu.

Prvi mah je skoraj malo za-sedi kot: "Ali si kaj priden? Moliš kaj?" Ni pa videla nje-gove raztrgane obleke in ne modrice po obrazu, posledice gospodarjevega pretepanja.

Najhujše mu je bilo vsake-ga prvega v mesecu, ko se je gospodinja vračala z občine z denarjem, ki ga je sprejela za njegovo vzdrževanje. V teh dneh se je vedno drla na-denj: "Za ta umazani denar te moram rediti, pankrt!" Ob teh prilikah se je navadno spr-la z možem, ki ji je vzel de-nar in odšel z njim v gostil-no. Zvečer se je vrnil pijan in, namesto da bi Izidorju pri-nesel srajco, ki jo je tako kr-avavo potreboval, ga je do iz-nemoglosti pretepel.

Občina je za vse to ostala

gluha in slepa, čeprav je dobro vedela, kako poostopajo z njim. Kadar ga je župan vi-dei, mu ni vedel drugega po-vedati kot: "O, saj rasteš!" Kar kmalu boš dober za hlap-ca." Pri tem ga je premeril od pet do glave in mu otipal ro-dni v občinski hiši, kjer je ve-drila in oblačila nesrečna J. R. Z. — Najdenček je kar na-prej jokaj, lačen in prezebel, ne zavedajoč se zločina, ki ga je storila njegova mati, in ne zločina, ki so ga počenjali po-božni občinski moške nad njim, ki ni ničesar drugega zagrešil, kakor to, da si je upal pogle-dati na ta boji svet.

Po dolgem posvetovanju so mu možje našli botro v osebi stare žene, ki je že od nek-daj imela napako biti botra vsem najdenčkom v fari. Pri krstu je dobil ime Izidor, ka-sneje so mu pa ljudje sami od sebe nadeli ime Mrk. Men-da zato, ker je bil vedno sam vase zatopljen. Dva, tri dni po krstu je Izidor še javskal v občinski hiši, nakar se ga je usmili stara ženica, vdova brez otrok in ga sprejela k sebi.

Tri leta je bil Izidor pri njej. Ni mu bilo slabo. Dobra, revna žena je skrbela za ot-roka ko da bi bil njen. Na Iz-idorjevo nesrečo je dobra star-ka nenadoma umrla. Od tega dne naprej je začel Izidor spo-znavati ljudsko in oblastno zlobo. Občina ga je oddala ženski, katere mož je bil pijanec, ona sama se je pa pola-komnila sto dinarjev, ki jih je mesečno sprejemala od občine.

"Pojedel itak ne bo dosti, za pastirja bo pa kmalu do-ber", je dejala, ko ga je pri-veljala iz občine domov. In res pojedel ni dosti, ker mu dali so izginili iz vasi neznan niso, a s četrtem letom je po-stal že pastir. Krava "Liska" in telica "Muda" sta postali njegovi vsakidajni tovarišici. Tako je v pastirovanju pote-kalo njegovo življenje brez govorice o partizanih, je Iz-idor razvozljal uganke: nikjer drugje niso njegovi trije pri-jatelja, kakor pri partizanih! To veliko odkritje je skrbno skrival v svojem mladem srcu.

Prvi mah je skoraj malo za-sedi kot: "Ali si kaj priden? Moliš kaj?" Ni pa videla nje-gove raztrgane obleke in ne modrice po obrazu, posledice gospodarjevega pretepanja.

Najhujše mu je bilo vsake-ga prvega v mesecu, ko se je gospodinja vračala z občine z denarjem, ki ga je sprejela za njegovo vzdrževanje. V teh dneh se je vedno drla na-denj: "Za ta umazani denar te moram rediti, pankrt!" Ob teh prilikah se je navadno spr-la z možem, ki ji je vzel de-nar in odšel z njim v gostil-no. Zvečer se je vrnil pijan in, namesto da bi Izidorju pri-nesel srajco, ki jo je tako kr-avavo potreboval, ga je do iz-nemoglosti pretepel.

Občina je za vse to ostala

Vaščani se niso dosti brigali zanj. Tu pa tam je čutil pomilovalen pogled, včasih pa tudi izza vogla vrženo besedo: "Pankrt"! Imel pa je v vasi tri prijatelje: bajtarja Zoreta, ki se je preživljal s krampanjem na železnici, štud. Ivana, ki ga je videl samo od počitnicah, in pa šiviljo Pepco. Ti trije so ga ljubili in marsikateri kos krula je prejel iz njih rok. Pepca je tudi skrbela za njegove raztrgane hlače. Ka-dar mu je bilo najtežje, se je spomnil Zoretovih besed: "Vse bo drugače, Izidor, takrat boš imel tudi ti dom!", se potola-žil in vse lepše gledal v svet.

Tisto leto, ko je dopolnil svoj trinajsti rojstni dan, so prišli Italijani in Nemci v de-peljo. Nekako od istem času pojedel ni dosti, ker mu dali so izginili iz vasi neznan niso, a s četrtem letom je po-stal že pastir. Krava "Liska" in telica "Muda" sta postali njegovi vsakidajni tovarišici. Tako je v pastirovanju pote-kalo njegovo življenje brez govorice o partizanih, je Iz-idor razvozljal uganke: nikjer drugje niso njegovi trije pri-jatelja, kakor pri partizanih! To veliko odkritje je skrbno skrival v svojem mladem srcu.

Prvi mah je skoraj malo za-sedi kot: "Ali si kaj priden? Moliš kaj?" Ni pa videla nje-gove raztrgane obleke in ne modrice po obrazu, posledice gospodarjevega pretepanja.

Najhujše mu je bilo vsake-ga prvega v mesecu, ko se je gospodinja vračala z občine z denarjem, ki ga je sprejela za njegovo vzdrževanje. V teh dneh se je vedno drla na-denj: "Za ta umazani denar te moram rediti, pankrt!" Ob teh prilikah se je navadno spr-la z možem, ki ji je vzel de-nar in odšel z njim v gostil-no. Zvečer se je vrnil pijan in, namesto da bi Izidorju pri-nesel srajco, ki jo je tako kr-avavo potreboval, ga je do iz-nemoglosti pretepel.

Občina je za vse to ostala

Hrepenenje, da bi jih videl, je postojalo v njegovem srcu iz dneva v dan vse večje. V mislih je prebrskal vse koš-e-nice, gmajne, gozdove in po-lja, da bi jih našel. Rad bi šel v gozd na skrivna mesta, toda delo in gospodarjevo nadzor-stvo mu je onemogočilo to za-misel. Kar bolan je postajal in ves nestrpen je pričakoval Velike noči. Takrat bo imel edini prosti dan v letu in ta dan hoče posvetiti iskanju par-tizanov, svojih prijateljev.

Na Veliko soboto je pripra-vil vse potrebno za naslednji dan: krmo za "Mudo" in za "Lisko", nacepil drva, proti ve-čer je prinesel v brenti vodo iz daljnega studenca in še sto drugih del, ki so padala na njegova m lada ramena. Po-noči je opral umazane hlače, jih posušil in zašil. Tako je pričakal jutro Velike nedelje. Zgodaj je vstal, se umil in od-šel v cerkev k Vstajenju. Še nikoli v življenju ni tako za-topljen molil. V molitvi se je spomnil Pepce, ki mu to leto za praznike ni mogla zašiti hlač, Ivana, ki mu ni poklo-nil pirha in Zoreta, ki mu ni voščil: "Vse bo d drugače, Iz-idor, takrat boš tudi ti imel dom!" Celo matere, občine in botre se je spomnil. Ko je žup-nik govoril s prižnice, je pri-sluhnil. Govoril je o ljubezni,

ki mora vladati med ljudmi, in o sovraštvu, ki ga morajo čutiti ljudje do partizanov. Izidorja je zbolelo v srcu. On, Izidor, da bi sovražil Pep-co, Zoreta in Ivana? Te tri, ki so se edini od vseh v fari našli in mu nudili kos kruha in topla besedo? Ne, tega Iz-idor ni zmožen in tega tudi ni-dar storil ne bo. Začuden je strmel v župnika, ki je izustil tako nepremišljene besede, mu zameril in ga ni več poslušal. Nestrpen je pričakoval konca maše. Pred cerkvenimi vrati je za trenutek obstal in se za-zrl v vzhajajoče sonce. Vse ga je prevzelo. Začuden se je ozrl, ko je začutil na ramenu mes-nato dlan nekdanjega župana, ki ga je kakor po navadi pre-meril z očmi od pet do glave, rekoč: "Sedaj si pa dozorel za moj grunt. Po praznikih pridem pote. Pripravi se!" Iz-idor mu ni nič odgovoril in tu-di botri ne, ko mu je rekla: "Si kaj pridno molil? Le moli in partizanov se boji!" Ko je hitel proti domu je premišlje-val, kako to, da vsi tisti, ki so grdo ravnali z njim sovražijo partizane, vsi tisti, ki so ga ljubili, pa so odšli v partiza-ne. V hlevu, na jaslih poleg "Mude", ga je čakal tenek kos potice, ki mu jo je pri-pravila gospodinja. To je bil edini dar v letu. Pobasal ga je v notranji žep suknjiča, še enkrat z očmi objel "Mudo" in "Lisko" in skoraj stekel pro-ti gozdu. Kam? Nikamor dru-gam ko v goro k studencu. Če nikjer drugje, tam jih bo na-šel. Brez vode ne morejo žive-ti. Štiri dobre ure je hodil, pre-den je dospel na določeno me-sto. Zelene bukke in kukavičje petje ga je pozdravilo. Ko se je malo ohladil, si je slekel suknjič, ga položil na zemljo in sedel nanj. Iz žepa je vzel kos potice, da ga ne bi zdro-bil. Ves nestrpen je napeto prisluškoval na vse strani, a ka-dar se je ozrl v izvir, se mu je zdelo, da vidi smehljajoče se obraze svojih velikih prijate-ljev: Pepce, Zoreta in Ivana. Ali jih bo še kdaj videl v resnici?

Tih šelest listja ga je zbu-dil iz razmišljanja. Srce mu je p ričelo biti s tako močjo, ko da bi mu nekdo s kladi-vom tolkel po notranji strani prsi. Ko se je ozrl v stran, od-koder je prihajal šum, je za-gledal mladega fanta v ita-lijanski uniformi. Na kapi je imel rdečo petorokrako zvezdo. Partizan! Od silnega doživet-ja je onemel in skoraj pri-ra-stel k zemlji. Partizan ga je začuden pogledal. Na vpraša-nje, kaj dela tu, mu Izidor ni mogel odgovoriti; le kos poti-ce, edini dar v letu, mu je po-nujal.

"To sem ti prinesel", je ko-maj izustil Izidor.

"Meni?"

"Partizanu..." je zajecjal dan: krmo za "Mudo" in za "Lisko", nacepil drva, proti ve-čer je prinesel v brenti vodo iz daljnega studenca in še sto drugih del, ki so padala na njegova m lada ramena. Po-noči je opral umazane hlače, jih posušil in zašil. Tako je pričakal jutro Velike nedelje. Zgodaj je vstal, se umil in od-šel v cerkev k Vstajenju. Še nikoli v življenju ni tako za-topljen molil. V molitvi se je spomnil Pepce, ki mu to leto za praznike ni mogla zašiti hlač, Ivana, ki mu ni poklo-nil pirha in Zoreta, ki mu ni voščil: "Vse bo d drugače, Iz-idor, takrat boš tudi ti imel dom!" Celo matere, občine in botre se je spomnil. Ko je žup-nik govoril s prižnice, je pri-sluhnil. Govoril je o ljubezni,

ki mora vladati med ljudmi, in o sovraštvu, ki ga morajo čutiti ljudje do partizanov. Izidorja je zbolelo v srcu. On, Izidor, da bi sovražil Pep-co, Zoreta in Ivana? Te tri, ki so se edini od vseh v fari našli in mu nudili kos kruha in topla besedo? Ne, tega Iz-idor ni zmožen in tega tudi ni-dar storil ne bo. Začuden je strmel v župnika, ki je izustil tako nepremišljene besede, mu zameril in ga ni več poslušal. Nestrpen je pričakoval konca maše. Pred cerkvenimi vrati je za trenutek obstal in se za-zrl v vzhajajoče sonce. Vse ga je prevzelo. Začuden se je ozrl, ko je začutil na ramenu mes-nato dlan nekdanjega župana, ki ga je kakor po navadi pre-meril z očmi od pet do glave, rekoč: "Sedaj si pa dozorel za moj grunt. Po praznikih pridem pote. Pripravi se!" Iz-idor mu ni nič odgovoril in tu-di botri ne, ko mu je rekla: "Si kaj pridno molil? Le moli in partizanov se boji!" Ko je hitel proti domu je premišlje-val, kako to, da vsi tisti, ki so grdo ravnali z njim sovražijo partizane, vsi tisti, ki so ga ljubili, pa so odšli v partiza-ne. V hlevu, na jaslih poleg "Mude", ga je čakal tenek kos potice, ki mu jo je pri-pravila gospodinja. To je bil edini dar v letu. Pobasal ga je v notranji žep suknjiča, še enkrat z očmi objel "Mudo" in "Lisko" in skoraj stekel pro-ti gozdu. Kam? Nikamor dru-gam ko v goro k studencu. Če nikjer drugje, tam jih bo na-šel. Brez vode ne morejo žive-ti. Štiri dobre ure je hodil, pre-den je dospel na določeno me-sto. Zelene bukke in kukavičje petje ga je pozdravilo. Ko se je malo ohladil, si je slekel suknjič, ga položil na zemljo in sedel nanj. Iz žepa je vzel kos potice, da ga ne bi zdro-bil. Ves nestrpen je napeto prisluškoval na vse strani, a ka-dar se je ozrl v izvir, se mu je zdelo, da vidi smehljajoče se obraze svojih velikih prijate-ljev: Pepce, Zoreta in Ivana. Ali jih bo še kdaj videl v resnici?

glasom hrepeneče vprašal: — "Ali veš, kje so Pepca, Zore in Ivan?"

"Mislim, da vem. Mogoče boš Pepco že nocoj lahko vi-del." Po otrokovem opisu je partizan spoznal Pepco, akti-vistko OF, ki je delovala na tem sektorju. "Ali utegneš? Bi hotel z menoj v dolino?"

Izidor je žarel. Brez vsake-ga pomisleka je odgovoril: "S teboj grem!"

In šla sta. Po pobočju sta se spuščala kakor dva srnja-ka. Mračilo se je že, ko sta prispela v srednje veliko vas. Okoli hiše sredi vasi so se zbi-rali ljudje: žene, moški, otro-ci in mladina. Ko sta prišla do gruče, se je iz nje izvil: "Izidor! Izidor!"

Izidor ni nič videl, le slišal je njemu najljubši in najslej-ši glas, slišal je, kako ga je Pepca poklicala. Toplo mu je bilop ri srcu in niti zavedel se ni, kako in k daji je prišel v Pepčin objem. Solze, kakor lešniki debele, so polzele po njegovem licu. Vprašanja in odgovori so se neprestano me-njavali. Pepca mu je med dru-gimi povedala, da je Ivan da-leč, nekje na Primorskem, a Zore da je bil ubit od Itali-janov. Ta vest mu je stisnila srce. Trda tema je že bila, ko je prišel fant, prvi parti-zan, katerega je Izidor sre-čal z besedami: "Pepca, ljudje so zbrani, bomo pričeli."

Vstala je, p rjela Izidorja za roko in z njim skupaj od-šla v hišo. V sobi mu je na-lša prostor pri mizi. Ljudje, ki jih je bila polna soba, so prisluhnili Pepčinim besedam.

Ves zamaknjen je Izidor str-mel v Pepco. Kako lepo je govorila! In kar načuditi se je ni mogel, saj jo je poznal le kot ponižno šiviljo, vedno pri-delu, sklonjeno nad šivalnim strojem. In sedaj, kar naen-krat jo vidi tu, kako ponosno govori in kako zvane njene besede po sobi. Ozrl se je po ljudeh, ki so v največji tišini spremljali njene besede, a v srcu mu je igralo: "Ali vidi-te moje Pepco, moje prijate-ljico?" Med poslušalci je vi-del tudi nekaj obrazov, ki so bili neverjetno podobni obrazu njegove botre in občinskim možem.

Pepca je pa kar naprej go-ovorila: "Mi se ne borimo za tako Jugoslavijo, kakršna je bila ona pred prihodom Itali-janov in Nemcev, ne, mi se borimo za novo, tako, v kateri bo za vse prostora, za vse, ki bodo poštene in ki bodo delali. Nič več razlik! Delavec, kmet in vsak pastir", pri tem je po-gledala na zamaknjenega Iz-idorja, se mu ljubeče nasmeja-la in nadaljevala, "bo imel pred seboj svoj kos kruha! Nova Jugoslavija bo mati vsem onim, katerim je bila prejšnja mačeha!"

Izidor je prebledel. Dva po-gleda sta se spojila: Pepčin in njegov. Srce mu je nemirno utripalo. Odgovor na tisto vprašanje, ki ga je že stokrat in stokrat zaman postavljaj, ko je pasel "Mudo" in "Lisko", se je razvozlal. Spoznal je ti-sto, za kar se bore partizani, bo vsem dosedaj tlačnim pri-neslo rešitev vsem, tudi naj-denčkom...

Po govoru so Pepca in drugi z njo zapeli pesmi, ki jih še nikoli ni slišal. Med petjem se je zopet spomnil besed umr-lega Zoreta: "Vse bo drugače, Izidor, takrat boš imel tudi ti dom!" V Izidorju je kipe-lo in ko ga je Pepca vprašala: "Ali se misliš vrniti?" jo je začuden in s strahom pogle-dal: "Samo tega ne; pri tebi, pri partizanih ostanem!"

In pastir Mrk je ostal pri partizanih. Iz otroka je postal borec, ki se je boril za pravico vseh zatiranih. Nikomur ne bo hlapec, najmanj pa županu, ki mu je vedno otipaval roke. On, pastir Mrk, je vstal, našel je botro, mater in občino, na-sluhnil. Govoril je o ljubezni,

ki mora vladati med ljudmi, in o sovraštvu, ki ga morajo čutiti ljudje do partizanov. Izidorja je zbolelo v srcu. On, Izidor, da bi sovražil Pep-co, Zoreta in Ivana? Te tri, ki so se edini od vseh v fari našli in mu nudili kos kruha in topla besedo? Ne, tega Iz-idor ni zmožen in tega tudi ni-dar storil ne bo. Začuden je strmel v župnika, ki je izustil tako nepremišljene besede, mu zameril in ga ni več poslušal. Nestrpen je pričakoval konca maše. Pred cerkvenimi vrati je za trenutek obstal in se za-zrl v vzhajajoče sonce. Vse ga je prevzelo. Začuden se je ozrl, ko je začutil na ramenu mes-nato dlan nekdanjega župana, ki ga je kakor po navadi pre-meril z očmi od pet do glave, rekoč: "Sedaj si pa dozorel za moj grunt. Po praznikih pridem pote. Pripravi se!" Iz-idor mu ni nič odgovoril in tu-di botri ne, ko mu je rekla: "Si kaj pridno molil? Le moli in partizanov se boji!" Ko je hitel proti domu je premišlje-val, kako to, da vsi tisti, ki so grdo ravnali z njim sovražijo partizane, vsi tisti, ki so ga ljubili, pa so odšli v partiza-ne. V hlevu, na jaslih poleg "Mude", ga je čakal tenek kos potice, ki mu jo je pri-pravila gospodinja. To je bil edini dar v letu. Pobasal ga je v notranji žep suknjiča, še enkrat z očmi objel "Mudo" in "Lisko" in skoraj stekel pro-ti gozdu. Kam? Nikamor dru-gam ko v goro k studencu. Če nikjer drugje, tam jih bo na-šel. Brez vode ne morejo žive-ti. Štiri dobre ure je hodil, pre-den je dospel na določeno me-sto. Zelene bukke in kukavičje petje ga je pozdravilo. Ko se je malo ohladil, si je slekel suknjič, ga položil na zemljo in sedel nanj. Iz žepa je vzel kos potice, da ga ne bi zdro-bil. Ves nestrpen je napeto prisluškoval na vse strani, a ka-dar se je ozrl v izvir, se mu je zdelo, da vidi smehljajoče se obraze svojih velikih prijate-ljev: Pepce, Zoreta in Ivana. Ali jih bo še kdaj videl v resnici?

ki mora vladati med ljudmi, in o sovraštvu, ki ga morajo čutiti ljudje do partizanov. Izidorja je zbolelo v srcu. On, Izidor, da bi sovražil Pep-co, Zoreta in Ivana? Te tri, ki so se edini od vseh v fari našli in mu nudili kos kruha in topla besedo? Ne, tega Iz-idor ni zmožen in tega tudi ni-dar storil ne bo. Začuden je strmel v župnika, ki je izustil tako nepremišljene besede, mu zameril in ga ni več poslušal. Nestrpen je pričakoval konca maše. Pred cerkvenimi vrati je za trenutek obstal in se za-zrl v vzhajajoče sonce. Vse ga je prevzelo. Začuden se je ozrl, ko je začutil na ramenu mes-nato dlan nekdanjega župana, ki ga je kakor po navadi pre-meril z očmi od pet do glave, rekoč: "Sedaj si pa dozorel za moj grunt. Po praznikih pridem pote. Pripravi se!" Iz-idor mu ni nič odgovoril in tu-di botri ne, ko mu je rekla: "Si kaj pridno molil? Le moli in partizanov se boji!" Ko je hitel proti domu je premišlje-val, kako to, da vsi tisti, ki so grdo ravnali z njim sovražijo partizane, vsi tisti, ki so ga ljubili, pa so odšli v partiza-ne. V hlevu, na jaslih poleg "Mude", ga je čakal tenek kos potice, ki mu jo je pri-pravila gospodinja. To je bil edini dar v letu. Pobasal ga je v notranji žep suknjiča, še enkrat z očmi objel "Mudo" in "Lisko" in skoraj stekel pro-ti gozdu. Kam? Nikamor dru-gam ko v goro k studencu. Če nikjer drugje, tam jih bo na-šel. Brez vode ne morejo žive-ti. Štiri dobre ure je hodil, pre-den je dospel na določeno me-sto. Zelene bukke in kukavičje petje ga je pozdravilo. Ko se je malo ohladil, si je slekel suknjič, ga položil na zemljo in sedel nanj. Iz žepa je vzel kos potice, da ga ne bi zdro-bil. Ves nestrpen je napeto prisluškoval na vse strani, a ka-dar se je ozrl v izvir, se mu je zdelo, da vidi smehljajoče se obraze svojih velikih prijate-ljev: Pepce, Zoreta in Ivana. Ali jih bo še kdaj videl v resnici?

glasom hrepeneče vprašal: — "Ali veš, kje so Pepca, Zore in Ivan?"

"Mislim, da vem. Mogoče boš Pepco že nocoj lahko vi-del." Po otrokovem opisu je partizan spoznal Pepco, akti-vistko OF, ki je delovala na tem sektorju. "Ali utegneš? Bi hotel z menoj v dolino?"

Izidor je žarel. Brez vsake-ga pomisleka je odgovoril: "S teboj grem!"

In šla sta. Po pobočju sta se spuščala kakor dva srnja-ka. Mračilo se je že, ko sta prispela v srednje veliko vas. Okoli hiše sredi vasi so se zbi-rali ljudje: žene, moški, otro-ci in mladina. Ko sta prišla do gruče, se je iz nje izvil: "Izidor! Izidor!"

Izidor ni nič videl, le slišal je njemu najljubši in najslej-ši glas, slišal je, kako ga je Pepca poklicala. Toplo mu je bilop ri srcu in niti zavedel se ni, kako in k daji je prišel v Pepčin objem. Solze, kakor lešniki debele, so polzele po njegovem licu. Vprašanja in odgovori so se neprestano me-njavali. Pepca mu je med dru-gimi povedala, da je Ivan da-leč, nekje na Primorskem, a Zore da je bil ubit od Itali-janov. Ta vest mu je stisnila srce. Trda tema je že bila, ko je prišel fant, prvi parti-zan, katerega je Izidor sre-čal z besedami: "Pepca, ljudje so zbrani, bomo pričeli."

Vstala je, p rjela Izidorja za roko in z njim skupaj od-šla v hišo. V sobi mu je na-lša prostor pri mizi. Ljudje, ki jih je bila polna soba, so prisluhnili Pepčinim besedam.

Ves zamaknjen je Izidor str-mel v Pepco. Kako lepo je govorila! In kar načuditi se je ni mogel, saj jo je poznal le kot ponižno šiviljo, vedno pri-delu, sklonjeno nad šivalnim strojem. In sedaj, kar naen-krat jo vidi tu, kako ponosno govori in kako zvane njene besede po sobi. Ozrl se je po ljudeh, ki so v največji tišini spremljali njene besede, a v srcu mu je igralo: "Ali vidi-te moje Pepco, moje prijate-ljico?" Med poslušalci je vi-del tudi nekaj obrazov, ki so bili neverjetno podobni obrazu njegove botre in občinskim možem.

Pepca je pa kar naprej go-ovorila: "Mi se ne borimo za tako Jugoslavijo, kakršna je bila ona pred prihodom Itali-janov in Nemcev, ne, mi se borimo za novo, tako, v kateri bo za vse prostora, za vse, ki bodo poštene in ki bodo delali. Nič več razlik! Delavec, kmet in vsak pastir", pri tem je po-gledala na zamaknjenega Iz-idorja, se mu ljubeče nasmeja-la in nadaljevala, "bo imel pred seboj svoj kos kruha! Nova Jugoslavija bo mati vsem onim, katerim je bila prejšnja mačeha!"

Izidor je prebledel. Dva po-gleda sta se spojila: Pepčin in njegov. Srce mu je nemirno utripalo. Odgovor na tisto vprašanje, ki ga je že stokrat in stokrat zaman postavljaj, ko je pasel "Mudo" in "Lisko", se je razvozlal. Spoznal je ti-sto, za kar se bore partizani, bo vsem dosedaj tlačnim pri-neslo rešitev vsem, tudi naj-denčkom...

Po govoru so Pepca in drugi z njo zapeli pesmi, ki jih še nikoli ni slišal. Med petjem se je zopet spomnil besed umr-lega Zoreta: "Vse bo drugače, Izidor, takrat boš imel tudi ti dom!" V Izidorju je kipe-lo in ko ga je Pepca vprašala: "Ali se misliš vrniti?" jo je začuden in s strahom pogle-dal: "Samo tega ne; pri tebi, pri partizanih ostanem!"

In pastir Mrk je ostal pri partizanih. Iz otroka je postal borec, ki se je boril za pravico vseh zatiranih. Nikomur ne bo hlapec, najmanj pa županu, ki mu je vedno otipaval roke. On, pastir Mrk, je vstal, našel je botro, mater in občino, na-sluhnil. Govoril je o ljubezni,

glasom hrepeneče vprašal: — "Ali veš, kje so Pepca, Zore in Ivan?"

"Mislim, da vem. Mogoče boš Pepco že nocoj lahko vi-del." Po otrokovem opisu je partizan spoznal Pepco, akti-vistko OF, ki je delovala na tem sektorju. "Ali utegneš? Bi hotel z menoj v dolino?"

Izidor je žarel. Brez vsake-ga pomisleka je odgovoril: "S teboj grem!"

In šla sta. Po pobočju sta se spuščala kakor dva srnja-ka. Mračilo se je že, ko sta prispela v srednje veliko vas. Okoli hiše sredi vasi so se zbi-rali ljudje: žene, moški, otro-ci in mladina. Ko sta prišla do gruče, se je iz nje izvil: "Izidor! Izidor!"

Izidor ni nič videl, le slišal je njemu najljubši in najslej-ši glas, slišal je, kako ga je Pepca poklicala. Toplo mu je bilop ri srcu in niti zavedel se ni, kako in k daji je prišel v Pepčin objem. Solze, kakor lešniki debele, so polzele po njegovem licu. Vprašanja in odgovori so se neprestano me-njavali. Pepca mu je med dru-gimi povedala, da je Ivan da-leč, nekje na Primorskem, a Zore da je bil ubit od Itali-janov. Ta vest mu je stisnila srce. Trda tema je že bila, ko je prišel fant, prvi parti-zan, katerega je Izidor sre-čal z besedami: "Pepca, ljudje so zbrani, bomo pričeli."

Vstala je, p rjela Izidorja za roko in z njim skupaj od-šla v hišo. V sobi mu je na-lša prostor pri mizi. Ljudje, ki jih je bila polna soba, so prisluhnili Pepčinim besedam.

Ves zamaknjen je Izidor str-mel v Pepco. Kako lepo je govorila! In kar načuditi se je ni mogel, saj jo je poznal le kot ponižno šiviljo, vedno pri-delu, sklonjeno nad šivalnim strojem. In sedaj, kar naen-krat jo vidi tu, kako ponosno govori in kako zvane njene besede po sobi. Ozrl se je po ljudeh, ki so v največji tišini spremljali njene besede, a v srcu mu je igralo: "Ali vidi-te moje Pepco, moje prijate-ljico?" Med poslušalci je vi-del tudi nekaj obrazov, ki so bili neverjetno podobni obrazu njegove botre in občinskim možem.

Pepca je pa kar naprej go-ovorila: "Mi se ne borimo za tako Jugoslavijo, kakršna je bila ona pred prihodom Itali-janov in Nemcev, ne, mi se borimo za novo, tako, v kateri bo za vse prostora, za vse, ki bodo poštene in ki bodo delali. Nič več razlik! Delavec, kmet in vsak pastir", pri tem je po-gledala na zamaknjenega Iz-idorja, se mu ljubeče nasmeja-la in nadaljevala, "bo imel pred seboj svoj kos kruha! Nova Jugoslavija bo mati vsem onim, katerim je bila prejšnja mačeha!"

Izidor je prebledel. Dva po-gleda sta se spojila: Pepčin in njegov. Srce mu je nemirno utripalo. Odgovor na tisto vprašanje, ki ga je že stokrat in stokrat zaman postavljaj, ko je pasel "Mudo" in "Lisko", se je razvozlal. Spoznal je ti-sto, za kar se bore partizani, bo vsem dosedaj tlačnim pri-neslo rešitev vsem, tudi naj-denčkom...

Po govoru so Pepca in drugi z njo zapeli pesmi, ki jih še nikoli ni slišal. Med petjem se je zopet spomnil besed umr-lega Zoreta: "Vse bo drugače, Izidor, takrat boš imel tudi ti dom!" V Izidorju je kipe-lo in ko ga je Pepca vprašala: "Ali se misliš vrniti?" jo je začuden in s strahom pogle-dal: "Samo tega ne; pri tebi, pri partizanih ostanem!"

In pastir Mrk je ostal pri partizanih. Iz otroka je postal borec, ki se je boril za pravico vseh zatiranih. Nikomur ne bo hlapec, najmanj pa županu, ki mu je vedno otipaval roke. On, pastir Mrk, je vstal, našel je botro, mater in občino, na-sluhnil. Govoril je o ljubezni,

ki mora vladati med ljudmi, in o sovraštvu, ki ga morajo čutiti ljudje do partizanov. Izidorja je zbolelo v srcu. On, Izidor, da bi sovražil Pep-co, Zoreta in Ivana? Te tri, ki so se edini od vseh v fari našli in mu nudili kos kruha in topla besedo? Ne, tega Iz-idor ni zmožen in tega tudi ni-dar storil ne bo. Začuden je strmel v župnika, ki je izustil tako nepremišljene besede, mu zameril in ga ni več poslušal. Nestrpen je pričakoval konca maše. Pred cerkvenimi vrati je za trenutek obstal in se za-zrl v vzhajajoče sonce. Vse ga je prevzelo. Začuden se je ozrl, ko je začutil na ramenu mes-nato dlan nekdanjega župana, ki ga je kakor po navadi pre-meril z očmi od pet do glave, rekoč: "Sedaj si pa dozorel za moj grunt. Po praznikih pridem pote. Pripravi se!" Iz-idor mu ni nič odgovoril in tu-di botri ne, ko mu je rekla: "Si kaj pridno molil? Le moli in partizanov se boji!" Ko je hitel proti domu je premišlje-val, kako to, da vsi tisti, ki so grdo ravnali z njim sovražijo partizane, vsi tisti, ki so ga ljubili, pa so odšli v partiza-ne. V hlevu, na jaslih poleg "Mude", ga je čakal tenek kos potice, ki mu jo je pri-pravila gospodinja. To je bil edini dar v letu. Pobasal ga je v notranji žep suknjiča, še enkrat z očmi objel "Mudo" in "Lisko" in skoraj stekel pro-ti gozdu. Kam? Nikamor dru-gam ko v goro k studencu. Če nikjer drugje, tam jih bo na-šel. Brez vode ne morejo žive-ti. Štiri dobre ure je hodil, pre-den je dospel na določeno me-sto. Zelene bukke in kukavičje petje ga je pozdravilo. Ko se je malo ohladil, si je slekel suknjič, ga položil na zemljo in sedel nanj. Iz žepa je vzel kos potice, da ga ne bi zdro-bil. Ves nestrpen je napeto prisluškoval na vse strani, a ka-dar se je ozrl v izvir, se mu je zdelo, da vidi smehljajoče se obraze svojih velikih prijate-ljev: Pepce, Zoreta in Ivana. Ali jih bo še kdaj videl v resnici?

HELP WANTED :: DELAVKE ISCEJO :: HELP WANTED

COOK - HOUSEWORKER GIRLS Experience Not Essential GIRLS

GOOD SALARY, EXPERIENCED, SLEEP IN, REFERENCES
Call Thursday before 10 AM or after 4 PM - after call all day.
EN 2-9566 (194-200)

HOUSEWORKER, GENERAL LIGHT LAUNDRY, SMALL APARTMENT, GOOD SALARY, PE 6-0940, MISS GERMAIN (194-200)

HOUSEWORKER - COOK, FLUSHING, L. I., SLEEP IN, 2 CHILDREN, 2 ADULTS, GOOD PAY, PRIVATE ROOM, AL 4-3001 (194-200)

SIVILJE, Najbolje vrste podjetje, ZMOŽNE IZDELAVATI, CLOTHI KROJ, Vprašajte: MRS. C. LEVINE, 50 WEST 53th ST., N. Y. C., CO 5-8756 (194-200)

WOMEN GENERAL HOUSEWORK, CHILDREN'S LAUNDRY, 5 DAYS, Sleep in or out, own room. Salary \$65 to \$70 a month. 3922 Glenwood Road, Brooklyn or phone: MANSFIELD 6-2578 (194-195)

GIRL LIGHT HOUSEWORK, CARE FOR CHILD, AGE 2, OWN ROOM AND BATH, \$125 A MONTH, Call, BELLE HARBOR 5-2855 (194-196)

HOUSEWORKER, GENERAL, LOVELY HOME, LIGHT COOKING, SLEEP IN OWN ROOM, (BRONX), TA 2-2759 (194-196)

TWO GIRLS - Excellent Cook, Waitress - Chambermaid, NICE HOME, LAUNDRY, 2 ADULTS, REFERENCES, BUCKMINSTER 2-9263 (194-196)

COOK - HOUSEWORKER, EXPERIENCED, REFERENCES, OWN ROOM, BATH, FOND OF CHILDREN, GOOD SALARY, RE 7-2707 (194-200)

HOUSEWORKER, MO. AND THUS. (12 to 6 PM), \$8- NEAR KINGS HIGHWAY and UTICA AVE., BROOKLYN, NA 8-2066 (194-200)

SIVILKE SLAMNIKOV, izvežbane na Saturn in dru-gite kite. Takojšnji začetek. Vprašajte pri: BERWICK HATS

